

TVOJE VINA

Mercedes Ron

Romantická senzace ze Španělska

**TVOJE
VINA**

Copyright © 2017 by Mercedes Ron

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Eva Halanová, 2023

Cover © Adéla Korbělářová, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3421-4 (pdf)

TVOJE VINA

Mercedes Ron

přeložila Eva Halanová

*Děkuji své sestře Ro, že je mou partáčkou, naslouchá
mi, směje se mně i se mnou a je tu pro mě vždycky,
když ji potřebuji.*

Prolog

Pršelo na nás, byli jsme úplně promočení, mrzli jsme, ale na tom nezáleželo, na ničem už nezáleželo. Věděla jsem, že se všechno změní, že se mi brzo zhroutí svět.

„Není cesty zpět, nemůžu se ti ani podívat do očí...“ Po tváři mu stékaly slzy smutku.

Jak jsem mu to jen mohl udělat? Jeho slova se mi zabodávala do srdce jako nože.

„Ani nevím, co mám říct,“ přiznala jsem a snažila jsem se ovládnout paniku, kvůli které hrozilo, že se zhroutím. Nemohl by mě opustit... Neudělal by to, že ne?

Podíval se mi do očí s nenávisí a s pohrdáním... pohledem, o jakém jsem si nikdy nemyslela, že by mi mohl věnovat.

„Skončili jsme,“ zašeptal zdrceným, ale pevným hlasem.

A s těmi dvěma slovy se můj svět ponořil do hluboké, černé a osamělé temnoty... do vězení stvořeného výhradně pro mě. Ale zasloužila jsem si to, tentokrát jsem si to zasloužila.

1

NOAH

Konečně mi bylo osmnáct.

Ještě si pamatuju, jak jsem před jedenácti měsíci počítala dny, kdy konečně dosáhnou plnoletosti, budu si moci rozhodovat sama o sobě a vypadnu odsud. Situace samozřejmě nebyla stejná jako při mém příjezdu. Všechno se tak strašně změnilo, že bych si to nikdy dřív ani nedokázala představit. Nejenže jsem si tu zvykla, ale teď už bych ani nemohla žít jinde než v tomhle městě. Podařilo se mi zapadnout nejen na střední škole, ale taky do rodiny, do které jsem se přistěhovala.

Všechny překážky, které jsem musela překonat – nejen v těchto měsících, ale od svého narození – ze mě udělaly silnějšího člověka, nebo jsem si to alespoň myslela. Stalo se mnoho věcí, ne všechny byly dobré, ale já si nechala tu nejlepší – Nicholase. Kdo by si pomyslel, že se do něj nakonec zamiluju? Byla jsem tak šíleně zamilovaná, až mě z toho bolelo srdce. Museli jsme se naučit poznávat jeden druhého, naučit se fungovat jako pár, a to nebylo snadné – pracovali jsme na tom každý den. Měli jsme povahy, které se často střetávaly, a vycházet s Nickem nebylo snadné, ale já ho šíleně milovala.

Proto jsem byla z blížící se narozeninové oslavy spíš smutná než šťastná. Nick se tam nechystal. Dva týdny jsem ho neviděla, posledních několik měsíců strávil na cestách do San Franciska... zbýval mu rok do dokončení studií a on využíval všech příležitostí, které mu táta poskytl. Nick, který se neustále

dostával do potíží, už byl pryč. Teď byl jiný – se mnou dospěl, zlepšil se, i když jsem se bála, že se každou chvíli zase objeví jeho staré já.

Podívala jsem se na sebe do zrcadla. Vlasy jsem si svázala do ležerního, ale elegantního drdolu na temeni hlavy. Skvěle se hodil k bílým šatům, které mi máma s Willem dali k narozeninám. Máma bláznila s oslavou, kterou mi pořádala. Podle ní to byla její poslední šance užít si svou roli mámy, protože jsem za týden měla maturovat a brzo potom se odstěhovat na vysokou. Přihlásila jsem se na hodně vysokých škol, ale nakonec jsem se rozhodla pro UCLA v Los Angeles. Už bylo změn a stěhování dost, nechtěla jsem odjet do jiného města, natož daleko od Nicka. Chodil na tu stejnou školu, a i když jsem věděla, že se nakonec nejspíš přestěhuje do San Franciska, kde bude pracovat pro tátovu novou firmu, rozhodla jsem se, že si s tím budu dělat starosti později – do odjezdu zbývalo ještě hodně času a já jsem z toho nechtěla mít depku.

Vstala jsem od toaletního stolku, a než jsem si oblékla šaty, zavadila jsem pohledem o jizvu na břicho. Prstem jsem si pohládila tu část zjizvené kůže, která bude poznamenána po celý můj život, a zamrazilo mě. V hlavě mi zazněl zvuk výstřelu, který ukončil život mého otce, a musela jsem se zhluboka nadechnout, abych zachovala klid. Nikomu jsem o svých nočních můrách a o strachu, který jsem cítila pokaždé, když jsem pomyslela na to, co se stalo, neřekla. Ani o tom, jak se mi srdce šíleně rozbušilo vždycky, když se blízko mě ozvala hodně hlasitá rána. Nechtěla jsem si připustit, že mě otec znovu traumatizoval. Stačilo, že jsem nemohla zůstat ve tmě, pokud u mě nebyl Nick... Nechtěla jsem si přiznat, že už nemůžu spát klidně, že nedokážu přestat myslet na svého mrtvého otce ležícího hned vedle mě, ani na to, jak mi jeho krev potřísnila tvář a proměnila mě v uzlíček nervů. To byly věci, které jsem si nechávala pro sebe. Nechtěla jsem, aby někdo věděl, že mé trauma je horší než dřív a že můj život je stále sevřený strachem, který ve mně vyvolal. Moje máma

byla naopak klidnější než kdykoli jindy v životě, protože strach, který se pořád snažila skrývat, zmizel. Teď byla se svým manželem naprosto šťastná, byla svobodná. Já jsem naopak měla před sebou dlouhou cestu.

„Ještě nejsi oblečená?“ zeptal se hlas, díky kterému jsem téměř každý den měla záchvaty smíchu.

Otočila jsem se k Jenně a na tváři se mi objevil úsměv. Moje nejlepší kamarádka vypadala úžasně jako vždycky. Nedávno si nechala ostříhat své dlouhé vlasy nakrátko a teď je nosila po ramena. Trvala na tom, abych udělala totéž, ale já jsem věděla, že Nick má rád mé dlouhé vlasy, a tak jsem je tak nechala. Teď mi sahaly skoro až k pasu a líbily se mi tak, jak byly.

„Už jsem ti říkala, jak moc obdivuju tvůj pevný zadek?“ přistoupila ke mně a poplácala mě po něm.

„Jsi blázen,“ řekla jsem, popadla šaty a přehodila si je přes hlavu. Jenna přešla k trezoru, pod nímž byly boty. Neměla jsem k němu kód ani nic jiného, protože jsem ho nepoužívala, ale od té doby, co ho Jenna objevila, si do něj začala schovávat nejrůznější věci.

Zasmála jsem se, když vytáhla lahev šampaňského a dvě skleničky.

„Připijme si na tvou plnoletost,“ řekla, nalila skleničky a jednu mi podala. Usmála jsem se. Věděla jsem, že kdyby mě viděla máma, zabila by mě, ale přece jen jsem měla narozeniny a musela jsem je oslavit, ne?

„Na nás,“ dodala jsem.

Připily jsme si a zvedly sklenky ke rtům. Bylo vynikající, muselo být – byla to lahev Cristalu a stála přes tři sta dolarů – ale Jenna dělala ve velkém stylu všechno, byla na takový luxus zvyklá a nikdy jí nic nechybělo.

„Ty šaty jsou úžasný,“ prohlásila a unešeně na mě zírala. Usmála jsem se a podívala se na sebe do zrcadla. Byly to krásné bílé přiléhavé šaty. Zdobila je jemná krajka, která mi sahala až k zápěstí a skrz kterou prosvítala moje světlá pleť v různých

geometrických vzorech. Boty byly taky úžasné a díky nim jsem byla téměř stejně vysoká jako Jenna. Ta na sobě měla krátké bordó splývavé šaty.

„Dole je spousta lidí,“ oznámila a postavila svou sklenku se šampaňským vedle mé. Já jsem udělala pravý opak... zvedla jsem ji a jedním douškem vypila.

„Vážně?“ vykřikla jsem a znervózněla. Najednou jsem nemohla popadnout dech. Ty šaty byly příliš těsné a nedovolovaly mi volně dýchat.

Jenna se na mě podívala a spiklenecky se usmála.

„Čemu se směješ?“ odpověděla jsem a záviděla jí, že si tím nemusí procházet.

„Ničemu, jen vím, jak takové věci nesnášíš, ale neboj,“ odpověděla a naklonila se mi blíž k uchu. „Jsem tady, abych se postarala o to, abychom si to užily na maximum,“ dodala s úsměvem a políbila mě na tvář.

Vděčně jsem se na ni usmála. Možná že můj přítel moje narozeniny zmešká, ale aspoň budu mít po boku nejlepší kamarádku.

„Jdeme dolů?“ navrhl a upravila si šaty.

„Co mi zbývá!“

Celou zahradu proměnili. Máma se zbláznila, protože na zahradu pronajala bílý stan. Byla v něm spousta balónků a velké množství kulatých růžových stolů a nápadných židlí, mezi nimiž se pohybovali číšníci v sakách s motýlky. Na jednom konci se u baru podávaly nápoje a na dlouhých stolech ležela hromada podnosů s nejrůznějšími druhy jídla dodaného cateringovou společností. To se ke mně vůbec nehodilo, ale věděla jsem, že mi máma vždycky chtěla takovou narozeninovou oslavu uspořádat. Odjakživa žertovala o mých osmnáctých narozeninách a mém přesunu na univerzitu, představovaly jsme si, co všechno bychom si na oslavu objednali, kdybychom vyhrály v loterii a... nakonec jsme v ní vyhrály! To bylo fakt něco.

Když jsem se objevila na zahradě, všichni na mě současně křičeli všechno nejlepší k narozeninám, jako bych nevěděla, že tam na mě všichni čekají. Máma ke mně přišla a objala mě.

„Všechno nejlepší, Noah,“ řekla a pevně mě k sobě přitiskla. Objala jsem ji a ohromeně sledovala, jak se za ní tvoří fronta lidí, kteří mi chtějí popřát k narozeninám. Byli tam všichni moji kamarádi ze školy se svými rodiči, se kterými se moje máma přátelila, a také dost sousedů a Williamových přátel. Byla jsem tak nervózní, že jsem podvědomě začala těkat očima po zahradě a hledat Nicholase. Jedině on by mě dokázal uklidnit. Jenže po něm nebylo ani stopy. . . Věděla jsem, že nepřijde, že je v jiném městě. Uvidím ho až za týden na předávání maturitního vysvědčení, ale malá část mého já stále doufala, že ho mezi všemi těmi lidmi zahlédnu.

Zdravila jsem se s hosty víc než hodinu, než ke mně konečně přišla Jenna a odtáhla mě k baru s nápoji. Byly tam dvě zóny, jedna pro osoby mladší jednadvaceti let a druhá pro rodiče.

„Máš svůj vlastní koktejl,“ řekla se smíchem.

„Máma se zbláznila,“ poznamenala jsem, když nám číšník podával můj koktejl. Ten kluk se na mě podíval, usmál se a snažil se nevyprsknout smíchy. Skvělé, určitě si myslí, že jsem snob.

Když jsem ten nápoj uviděla, málem mě kleplo. Byla to sklenička na martini s křiklavě růžovou tekutinou s barevným cukrem po okraji a ozdobnou jahodou na jedné straně. Ke spodní části skleničky byla přivázaná mašle s osmnácti malými bílými perlami.

„Něco tomu chybí,“ podotkla Jenna, potajmu vytáhla placatku a nalila nám do skleniček alkohol. Pokud jsem se nechtěla zlítnout pod obraz už před půlnocí, musela jsem se hlídat.

Docela dobrý DJ hrál nejrůznější druhy hudby a moji kamarádi už tančili jako o život. Party se vyvíjela dobře.

Jenna mě odtáhla tancovat, a tak jsme obě skákaly jako šílené. Bylo mi hrozné horko, léto už klepalo na dveře a bylo to znát.

Lion nás pozorně sledoval z okraje tanečního parketu. Opíral se o sloup a sledoval, jak Jenna zběsile vrtí zadkem. Smála jsem

se, a protože jsem byla unavená, nechala jsem tam Jennu tančit s ostatními.

„Nudíš se, Lione?“ zeptala jsem se a zastavila se vedle něj.

Pobaveně se na mě usmál, i když jsem viděla, že mu něco dělá starosti. Oči pořád upíral na Jennu.

„Mimochodem, všechno nejlepší,“ řekl, protože jsem ještě neměla příležitost se s ním vidět o samotě. Bylo zvláštní vidět ho tam bez Nicka. Lion lidi z naší třídy moc neznal. On a Nick byli o pět let starší než já a Jenna a ten věkový rozdíl byl patrný. Oni dva byli mnohem vyzrálejší než ostatní z mé třídy, a tak bylo přirozené, že s námi nechtěli jít, když jsme šli s kamarády ven.

„Děkuju,“ odpověděla jsem. „Víš něco o Nickovi?“ zeptala jsem se a cítila, jak mě píchlo u srdce. Ještě mi nezavolał ani nepsal.

„Včera mi říkal, že je zavalanej prací, že ho v tý advokátní kanceláři sotva pustí na oběd, ale stihl mi říct, abych z tebe nespouštěl oči,“ dodal, podíval se na mě a usmál se.

„Zdá se, že z jedné konkrétní osoby oči opravdu nespouštíš,“ řekla jsem, když jsem viděla, jak Jennu zase sleduje. Ta se v tu chvíli otočila a na tváři se jí objevil úsměv opravdového štěstí. Byla do Liona strašně zamilovaná. Když u nás přespávala, celé hodiny jsme si povídaly o tom, jaké máme štěstí, že jsme se zamilovaly do dvou kluků, kteří jsou blízcí kamarádi. Věděla jsem z první ruky, že Jenna nebude milovat nikoho jiného než jeho, a moc se mi líbila myšlenka, že Lion byl do ní stejně zblázněný jako ona do něj. V té době jsem Jennu začala zbožňovat, skutečně to byla moje nejlepší kamarádka, měla jsem ji moc ráda, byla tu pro mě, kdykoli jsem ji potřebovala, a díky ní jsem pochopila, jaká by opravdová kamarádka měla být. Nebyla žárlivá, manipulativní ani zlomyslná jako Beth v Kanadě a samozřejmě by mi nikdy neublížila, alespoň ne úmyslně.

Přišla za námi a dala Lionovi takovou pusku, až bylo slyšet mlasknutí. Láskyplně ji objal a já se od nich odtáhla, protože mě náhle přepadl smutek. Chyběl mi Nick, chtěla jsem, aby tu byl,

potřebovala jsem ho. Znovu jsem se podívala na telefon a nic, žádný hovor ani zpráva, neozýval se. Začínalo mě to štít, napsat mi by mu nezabralo ani pár vteřin. Co to s ním sakra bylo?

Šla jsem k baru, kde barman naléval pití těm několika málo lidem starším jednadvaceti let, kteří tam ještě byli. Byl to tentýž barman, který mi předtím s pomocí jiné servírky podával koktejly.

Seděla jsem u baru, pozorovala ho a přemýšlela, jak ho přesvědčit, aby mi nalil.

„Mohla bych tě požádat o něco, co by nebylo růžové a obsahovalo alkohol?“ řekla jsem s vědomím, že mě s tím pošle do háje.

K mému překvapení se usmál a poté, co se ujistil, že se nikdo nedívá, vytáhl panáka a naplnil ho průhlednou tekutinou.

„Tequila?“ zeptala jsem se s úsměvem.

„Kdyby se někdo ptal, tak já to nebyl,“ odpověděl a odvrátil pohled.

Zasmála jsem se a rychle zvedla panáka ke rtům. Pálil mě v krku, ale byl opravdu dobrý.

Otočila jsem se a uviděla Jennu, jak táhne Liona do tmavého kouta. Při pohledu na objímající se a líbající se kamarády jsem začínala propadat depresi.

Proklínám tě, Nicholasi Leistere, že mi ani na vteřinu nezmizíš z hlavy.

„Ještě jeden?“ požádala jsem barmana o dalšího panáka. Věděla jsem, že ho využívám, ale byla to moje oslava, zasloužila jsem si pít, co jsem chtěla, ne?

Už jsem se chtěla napít, když se najednou odněkud objevila ruka, která mě zastavila a vytrhla mi sklenku z ruky.

„Myslím, že už toho máš dost,“ pronesl hlas.

Ten hlas.

Vzhlédla jsem a byl tam on – Nick. Na sobě měl košili a společenské kalhoty, tmavé vlasy měl lehce rozčuchané a světle modré oči mu zářily vážně, tajemně a zároveň se v nich odráželo štěstí.

„Bože můj!“ vykřikla jsem a přiložila si ruce k ústům. Na jeho tváři se objevil úsměv, *můj úsměv*. Vmžiku jsem mu skočila do náruče.

„Přišel jsi!“ vykřikla jsem, tvář jsem přitiskla k jeho, přitáhla jsem ho k sobě, cítila jsem jeho vůni a jak jsem zase kompletní.

Chytil mě pevně. Konečně jsem mohla dýchat. Byl tam, pa-nebože, byl tam se mnou.

„Chyběla jsi mi, Pihatko,“ zašeptal mi do ucha, pak mi zaklonil hlavu a přitiskl své rty na mé.

Cítila jsem, jak se mi probouzejí nervová zakončení, bylo to už dlouhých čtrnáct dní, co jsem cítila jeho ústa na svých a jeho ruce na mém těle.

Odtáhl mě od sebe a očima lačně bloudil po mém těle.

„Vypadáš nádherně,“ zašeptal chraptivě, dal mi ruce na pas a přitiskl mě k sobě.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se a snažila se ovládnout nutkání ho dál líbat. Věděla jsem, že nemůžeme nic dělat, byli jsme obklopeni lidmi a naši rodiče byli někde poblíž... Znervózněla jsem.

„Nehodlal jsem zmeškat tvý narozeniny,“ ujistil mě a očima opět zabloudil k mému tělu. Cítila jsem, jak to mezi námi jiskří. Nikdy jsme netrávili tolik času odděleně, alespoň ne od té doby, co jsme spolu začali chodit. Zvykla jsem si, že je se mnou téměř každý den.

„Jak ses sem dostal?“ zeptala jsem se při tom, jak jsem ho objímala a nechtěla jsem přestat.

„Radši se neptej,“ odpověděl a políbil mě na temeno hlavy. Ucítila jsem jeho parfém a v euforii zavřela oči.

„Pěkná oslava,“ zasmál se.

Odtáhla jsem se od jeho hrudi a nevrle na něj pohlédla.

„Můj nápad to nebyl.“

„Já vím,“ ujistil mě s širokým úsměvem.

Cítila jsem, jak se mi srdce rozbušilo štěstím. Ten úsměv mi chyběl.

„Chceš ochutnat můj koktejl à la Noah?“ obrátila jsem se na barmana, který mě slyšel a dal se do práce.

„Máš vlastní koktejl, Pihatko?“ zeptal se Nick, a když mu barman vmžiku podal růžový drink s jahodou, zamračil se.

Zíral na ni s výrazem, který mě rozesmál.

„Hádám, že to budu muset ochutnat...“

Chudák to vypil celé, aniž by si postěžoval, a přitom to chutnalo jako rozpuštěný bonbon.

Můj šťastný úsměv od ucha k uchu ho nakazil radostí. Přitáhl si mě a rty se přiblížil k mému uchu. Sotva se dotkl citlivé kůže na mém krku a já jsem měla pocit, že z toho pouhého doteku jeho úst asi umřu.

„Potřebuju být v tobě,“ vyhrkl. Rozklepaly se mi nohy.

„Tady nemůžeme,“ zašeptala jsem a snažila se ovládnout nervozitu.

„Věříš mi?“ zeptal se.

Co to bylo za hloupou otázku? Nikomu jsem nevěřila víc. Podívala jsem se mu do očí – to byla moje odpověď.

Usmál se způsobem, ze kterého jsem šílela.

„Počkej na mě vzadu u bazénu,“ řekl a dal mi letmý polibek na rty. Než odešel, pevně jsem ho chytila za ruku.

„Nejdeš se mnou?“ řekla jsem nervózně.

„Myslím, že ten trik je v tom, že si nikdo nesmí všimnout, co se chystáme udělat, lásko,“ přiznal s tím svým rošťáckým úsměvem, ze kterého jsem se roztrásla od hlavy až k patě.

Sledovala jsem ho, jak odchází pozdravit hosty. Sebejistota z něj jen čišela. Několik vteřin jsem ho pozorovala a cítila, jak mě začíná šimrat v břiše. Nechtěla jsem si přiznat, že se tam bojím jít sama, potmě a daleko od lidí.

Snažila jsem se ovládnout dech, zvedla jsem panáka z baru a vypila ho. Tekutina mě na pár vteřin uklidnila. Zhluboka jsem se nadechla a zamířila k bazénu za stanem, ve kterém lidé tančili a bavili se. Šla jsem po jeho okraji a snažila se nepadnout do vody, dokud jsem nedošla k malému domku za ním. Na druhé

straně ho obklopovaly stromy a o kousek dál k mým uším doléhal zvuk mořských vln, které se rozbíjely o útes. Opřela jsem se zády o zadní stěnu domu, stále ke mně doléhal hluk lidí z oslavy, a snažila se zůstat klidná.

Nervózně jsem zavřela oči a pak jsem ho uslyšela přicházet. Rty tak rychle přitiskl k mým, že jsem nestačila nic říct. Otevřela jsem oči a setkala se s jeho pohledem.

Jeho oči mluvily za vše.

„Ani nevíš, jak mi to chybělo,“ poznamenal, přitáhl si mě za krk a jemně mě políbil.

Doslova jsem se mu rozplynula v náručí.

„Bože... jak jsem se tě toužil dotýkat!“ řekl, přitom mě prsty hladil po zádech a nosem mi nekonečně pomalu přejížděl po krku.

Ruce jsem mu položila na šíji a znovu si ho přitáhla k ústům. Tentokrát jsme se líbali ještě vášnivěji. Hořeli jsme touhou. Tiskl své tělo na mé a naše jazyky se divoce proplétaly. Chtěla jsem se ho dotknout, chtěla jsem cítit pod prsty jeho kůže.

„Chyběl jsem ti, Pihatko?“ zeptal se, jednou rukou mě pohladil po tváři a díval se na mě, jako bych byla tím dárkem já, a ne on.

Pokusila jsem se přikývnout, ale dýchala jsem tak rychle, že jsem ze sebe dostala už jen vzdychání, které ještě zesílilo, když mě začal líbat na krku.

„Už neodjedu,“ řekl mezi polibky. Neradostně jsem se zasmála.

„To nezáleží na tobě.“

Pohlédl se na mě.

„Vezmu tě s sebou... kamkoli pojedu.“

„To zní hodně romanticky,“ odpověděla jsem a políbila ho na líci. Nick mi držel obličej v rukou.

„Myslím to vážně, měl jsem po tobě absták.“

Znovu jsem se zasmála a pak mě umlčel polibkem plným nahromaděné vášně.

„Chci z tebe sundat tyhle pitomý šaty,“ zamručel skrz zuby a zvedl mi šaty tak, že se mi ovinuly kolem pasu. Pohled upřel na mou holou kůži a zadíval se na mě s temnou touhou v očích, kterou násobila vzdálenost a doba, po kterou jsme se neviděli.

„Miloval bych se s tebou celou noc,“ vyhrkl. Rukama se zastavil na gumičce u mého spodního prádla.

Celá jsem se zachvěla.

„Chceš radši počkat?“ zeptal se s touhou odrážející se v jeho potemnělých očích. „Vzal bych tě k sobě do bytu, ale hádám, že bys jim tu chyběla.“

„Ano, hádáš správně,“ řekla jsem a kousla se do rtu. Nikdy jsem to s ním za takových okolností nedělala, ale nechtěla jsem čekat. Nick mě přitiskl ke zdi a já ucítila jeho vzrušené tělo na svém.

„Uděláme to rychle, nikdo nás neuvidí,“ ujistil mě zašeptáním do ucha, aniž by mě přestal líbat.

Nakonec jsem přikývla a on mi prsty stáhl spodní prádlo, až spadlo na zem.

Chytla jsem jeho kravatu a stáhla ji.

„Chci tě vidět,“ řekla jsem a odtáhla se.

Něžně se usmál a políbil mě na špičku nosu. Chytil mě za ruce a dal si je kolem krku.

Bez hnutí jsem ho sledovala, jak si rozepíná kalhoty. Vmžiku mě přitiskl ke zdi. Díval se na mě sladce, zorničky měl rozšířené, připravoval si mě pohledem, který mluvil za vše. Políbil mě a pak do mě vnikl. Už před měsíci jsem začala brát antikoncepci, byla jsem vděčná za ten pocit, že ho v sobě doopravdy cítím, a to bez zábran. Vyrázil ze mě vzdech a rukou mi zakryl pusy.

„Musíš být potichu,“ varoval mě, aniž by se pohnul.

Napjatě jsem přikývla. Začal se pohybovat, nejprve pomalu, pak zrychlil. S každým jeho pohybem ve mně narůstala rozkoš, rukou se vzdálil od mých úst a hladil mě tam, kde jsem po jeho doteku toužila nejvíc.

„Nicku...“

„Počkej...“ řekl, když mě pevně držel za stehna. Zavřela jsem oči a snažila se udržet. „Pojďme to udělat spolu...“ zašeptal mi do ucha.

Zuby se zmocnil mého spodního rtu, kousl mě a rozkoš ve mně vzrostla tak moc, že jsem to už nedokázala zadržet. Výkřik, který mi vyšel ze rtů, tlumila jeho ústa na mých. Okamžitě jsem cítila, jak se napíná, až zachrčel, když mě doprovázel na této cestě nekonečné rozkoše.

Zaklonila jsem hlavu a snažila se ovládnout dech, zatímco mě Nicholas pevně držel v náručí.

„Miluju tě, Nicku,“ řekla jsem, když se jeho oči upřely do mých.

„Ty a já jsme stvoření k tomu být spolu,“ odpověděl.

NICK

Sakra, jak se mi po ní stýskalo...! Dny byly nekonečné, o týdních ani nemluvě. Musel jsem pracovat dvakrát tolik hodin, abych se mohl vrátit dřív, ale už jen kvůli tomu to stálo za to.

„Jsi v pohodě?“ zeptal jsem se zrychleným dechem. Nikdy jsme to takhle nedělali, nikdy. S Noah jsem se ovládal, choval jsem se k ní, jak si zasloužila, ale tentokrát jsem nemohl čekat. Jakmile jsem ji uviděl, chtěl jsem ji mít pro sebe.

Naše oči se setkaly a na jejích ústech se objevil obrovský úsměv.

„Bylo to...“ začala, ale já ji umlčel polibkem. Báł jsem se, co by mohla říct, ztratil jsem se ve vášni okamžiku. Ten večer vypadala úchvatněji než kdy jindy, ty panenské šaty, které si oblékla, mě přiváděly k šílenství.

„Šíleně tě miluju, víš to, že jo?“ řekl jsem a odtáhl se od ní.

„Já tě miluju víc,“ odpověděla a hned na to jsem si všiml, že má na rtu trochu krve.

„Ublížil jsem ti,“ poznamenal jsem, pohladil ji prstem po spodním rtu a setřel malou kapku krve, která z něj vytekla. „Sakra, byl jsem hrubej kretén. Promiň, Pihatko.“

Roztržitě si sála ret... a dívala se na mě.

„Bylo to jiné,“ řekla o chvíli později. To teda bylo.

Odtáhl jsem se od ní a zapnul si kalhoty. Cítil jsem se provinile – Noah si zasloužila dělat to v posteli, a ne u zdi ve stylu „zrovna jsem na ni dostal chuť“.

„Co je s tebou?“ zeptala se a ustaraně se na mě podívala.

„Nic, promiň,“ odpověděl jsem a znovu ji políbil. Stáhl jsem jí šaty z boků a potlačil nutkání pokračovat tam, kde jsme skončili. „Všechno nejlepší k narozeninám,“ usmál jsem se a vytáhl z kapsy malou bílou krabičku.

„Přinesl jsi mi dárek?“ zeptala se nadšeně. Byla tak sladká a dokonalá. Už jen pohled na ni mě naplňoval dobrou náladou, jen dotknout se jí mě děsně dostávalo.

„Nevím, jestli se ti to bude líbit...“ poznamenal jsem a najednou jsem znervózněl. Při pohledu na malou krabičku se jí rozšířily oči.

„Cartier?“ podívala se na mě překvapeně. „Zbláznil ses?“

Zamračeně jsem zavrtěl hlavou a čekal, až to otevře. Když to udělala, ve tmě se rozzářilo malé stříbrné srdíčko. Na tváři se jí objevil úsměv a já si s úlevou oddechl.

„To je krásný!“ vykřikla a dotkla se ho prsty.

„Takhle budeš nosit moje srdce kamkoli půjdeš,“ řekl jsem a políbil ji na tvář. Byla to ta nejotřepanější věc, jakou jsem kdy v životě řekl, ale ona to ve mně probouzela, stal se ze mě úplný zamilovaný idiot.

Pohlédla na mě a já viděl, jak se jí zalily oči.

„Miluju tě, je to boží!“ vykřikla a pak mě políbila na rty.

Usmál jsem se a požádal ji, aby se otočila a já jí mohl přívěsek zapnout. V těch šatech měla odhalený krk a já ji musel políbit na šíji. Zachvěla se a já se musel zhluboka nadechnout, abych si ji v tu chvíli znovu nevzal. Připnul jsem jí přívěsek a sledoval, jak se s úsměvem otáčí.

„Sluší mi?“ zeptala se s pohledem upřeným k zemi.

„Vypadáš perfektně, jako vždycky,“ odpověděl jsem.

Věděl jsem, že se musíme vrátit, i když to bylo to poslední, co se mi v tu chvíli chtělo. Chtěl jsem s ní být sám, no, pravda je, že jsem s ní chtěl být o samotě vždycky, ale po tak dlouhé době, kdy jsem ji neviděl, jsem si to přál o to víc.

„Vypadám reprezentativně?“ řekla nevinně. Usmál jsem se.

„Samozřejmě, že jsi,“ odpověděl jsem, zapínal si knoflíky na košili a zvedl kravatu ze země.

„Nech mě to udělat,“ požádala mě a já se zasmál.

„Odkdy umíš vázat kravatu?“ zeptal jsem se, protože jsem věděl, že jsem ji nikdy předtím vázat kravatu neviděl. Vlastně jsem to byl já, kdo jí ji vázal, když jsem bydlel v tomhle domě.

„Musela jsem se to naučit, protože mě můj krásnej přítel opustil výměnou za staromládeneckej byt,“ odpověděla, když dovázala uzел.

„Krásnej, co?“

Obrátila oči v sloup.

„Vraťme se, nebo všem dojde, co jsme dělali.“

Byl bych rád, kdyby to všichni věděli, tak by se ti spratci drželi dál od mojí přítelkyně. Navzdory všemu, co jsme spolu prožívali, jsme však pro většinu lidí zůstávali sourozenci.

Nechal jsem ji jít první a mezitím jsem si zapálil cigaretu. Věděl jsem, že se Noah nelíbí, že kouřím, ale kdybych to neudělal, zbláznil bych se. Než jsem odešel, něco mě zaujalo. Pod nohama mi leželo její spodní prádlo.

Odešla jen tak naostro?!

Když jsem se vrátil, viděl jsem ji, jak se baví se skupinou přátel. Byli v ní dva kluci a jeden z nich jí položil ruku na záda. Nadechl jsem se, abych se uklidnil, a přistoupil jsem k nim. Jakmile mě Noah uviděla, objala mě kolem zad a položila si tvář na mou hrud'

Uklidnil jsem se. Toto gesto stačilo.

„Neviděla jsi Liona?“ zeptal jsem se, přičemž jsem se rozhlížel, jestli svého kamaráda neuvidím. Měl jsem o něj trochu strach. Zavolal mi, když jsem byl v San Francisku, a řekl mi, že jeho bratr Luca se brzy dostane z vězení. Byl tam už čtyři roky, chytili ho při prodeji trávy a nikdo mu nemohl nijak pomoci nebo zabránit tomu, aby do něj šel. Abych byl upřímný, neměl jsem z Lucova propuštění velkou radost. Ne že bych to Lionovi

neprál, koneckonců byl to můj kamarád a jediná rodina, která mu zbyla, byl jeho starší bratr. Věděl jsem ale, jaký dokáže Lionův bratr být, a nebyl jsem si jistý, jestli je pro něj dobré, aby měl v této fázi života po svém boku bývalého trestance.

„Dlouho jsem ho neviděla,“ řekla Noah. „Myslím, že bys teď měl jít pozdravit naše rodiče...“ dodala a já se okamžitě napjal.

Po únosu Noah bylo jasné, že to spolu myslíme vážně, a našim rodičům se to vůbec nelíbilo. Od té doby se o tom ujišťovali po každé, když nás viděli spolu. Věděl jsem, že by táta takový skandál nedopustil. Byli jsme přece veřejně známá rodina a on dal jasně najevo, že mimo domov zůstaneme jen sourozenci, ale překvapilo mě, že se Raffaella nepostavila na naši stranu. Naopak, od té chvíle se na mě dívala tak podezřívavě, že mi to lezlo na nervy.

„Můj syn je zpátky,“ zvolal táta s falešným úsměvem.

„Tati,“ odpověděl jsem na pozdrav. „Ahoj, Ello,“ pozdravil jsem tím nejlepším tónem, jaký jsem dokázal. Raffaella se na mě k mému překvapení usmála a objala mě.

„Jsem ráda, že jsi mohl přijet,“ řekla a odvrátila pohled k Noah. „Byla tak smutná, dokud jsi nepřijel.“

Podíval jsem se na Noah, která se červenala, a mrkl na ni.

„Jak to šlo v práci?“ zeptal se mě táta.

Ten parchant mě nechal pracovat pro Steva Hendrinse, panačného parchanta, který vedl jeho advokátní kancelář, dokud nezískám dostatek zkušeností, abych mohl převzít vedení. Všichni věděli, že jsem dokonale kvalifikovaný, ale táta mi stále nevěřil.

„Vyčerpávající,“ řekl jsem a snažil se ho nezpražit pohledem.

„Jako sám život,“ řekl. Jeho slova mi zkazila náladu. Už mě nebavilo poslouchat takové kecy, už před několika měsíci jsem se přestal chovat jako dítě, přijal jsem svou roli a jel jsem naplno. Nejenže jsem pracoval pro svého otce, ale měl jsem před sebou rok studia a mnoho zkoušek. Většina mých spolužáků ještě ani nevěděla, co je to advokátní kancelář, a já jsem měl více zkušeností než mnozí z těch, kteří už měli titul. Ale můj otec mi stále nevěřil.

„Zatančíš si se mnou?“ přerušila mě v tu chvíli Noah, aby mi zabránila vyhrknout nějaký nesmysl.

„Jasně.“

Došli jsme spolu na taneční parket. Hráli ploužák. Opatrně jsem si ji přitáhl k sobě a snažil se, aby moje špatná nálada nebo vztek neodnesla jediná osoba, na které mi na tom večírku záleželo.

„Nezlob se,“ pohladila mě po zátylku. Zavřel jsem oči, uvolnil se a nechal ji, aby mě uklidnila svými dotyky.

Rukou jsem jí sjel k pasu a na její záda.

„Když vím, že nemáš nic pod šaty, tak se na tebe nemůžu zlobit.“

„Ani jsem si toho nevšimla,“ odpověděla a přestala mě hladit. Podíval jsem se na ni. Byla krásná.

Přitiskl jsem své čelo na její.

„Omlouvám se,“ prohlížel jsem si ji a kochal se jejíma krásnýma očima.

Po vteřině se na mě usmála.

„Zůstaneš tu dneska přes noc?“ zeptala se.

Sakra, zase ta samá debata. Neměl jsem v plánu tam zůstat, odstěhoval jsem se už před několika měsíci a nesnášel jsem být pod otcovým dohledem. Nemohl jsem se dočkat, až se Noah přestěhuje do města. S ní po boku bude všechno lepší.

„Víš, že ne,“ řekl jsem a stočil pohled k lidem, kteří nás nenápadně pozorovali. Sourozenci takhle určitě netancují, ale v tu chvíli mi to bylo úplně jedno.

„Neviděla jsem tě dva týdny, mohl by ses překonat a přespat u mě,“ řekla jiným tónem. Věděl jsem, že když budeme takhle pokračovat, pohádáme se, a to jsem nechtěl.

„A spát odděleně? Ne, díky,“ vyštěkl jsem protivně. Mlčky se podívala na zem.

„No tak, Pihatko, nebuď našťvaná... Víš, že nesnáším tady přespávat, nenávidím, když se tě nemůžu dotknout a když musím poslouchat ty kecý, co mi říká táta.“

„No tak to nevím, kdy se uvidíme, protože tenhle týden nemůžu jet do města. Budu mít hodně práce se závěrečnými zkouškami a maturitou.“

Doprčic.

„Vyzvednu tě a budeme chvilku spolu,“ navrhl jsem zklidněným hlasem a pohladil ji po zádech.

Noah si povzdechla a odvrátila pohled.

„Nevyčítej mi to, prosím. Víš, že tu nemůžu zůstat,“ řekl jsem, chytil její tvář do rukou a přiměl ji, aby se na mě podívala.

Několik vteřin mě mlčky pozorovala.

„Dřív jsi tu přespával...“

Konečně se mi znovu podívala do očí.

„Dřív jsme spolu nechodili,“ odsekl jsem.

Noah už nic dalšího neřekla a prostě jsme dál mlčky tancovali. Raffaella z nás nespustila oči po celou dobu, co jsme byli na parketu.

NOAH

Většina hostů už odešla. Jenna se šla rozloučit s mámou a Nick s Lionem kouřili opodál. Rozhlédla jsem se po nepořádku, který tu zůstal po oslavě, a poprvé jsem byla vděčná, že máme někoho, kdo každý den uklízí celý dům.

Po tak dlouhé socializaci jsem byla ráda, že můžu být chvíli sama a vychutnávat si, jaké mám štěstí. Večírek byl úžasný – byli tam všichni mí kamarádi a přinesli mi úžasné dárky, které teď ležely na obrovské hromadě na pohovce v jídelně. Chystala jsem si je odnést do svého pokoje, když jsem si všimla, že mě někdo objímá kolem pasu.

„Dostala jsi spoustu dárků,“ zašeptal mi Nick do ucha.

„Ano, ale žádný z nich se nemůže rovnat tomu tvému,“ řekla jsem a otočila se, abych se mu podívala do očí. „Je to ta nejhezčí věc, jakou jsem kdy dostala, a protože je od tebe, hodně pro mě znamená.“

Zdálo se, že několik okamžiků zvažuje má slova, pak se mu na rtech objevil náznak úsměvu.

„Budeš ho nosit pořád?“ zeptal se. Jedna moje část pochopila, že je to pro něj hodně důležité – do toho přívěsku vložil své srdce. Pocítila jsem intenzivní teplo uprostřed hrudi.

„Pořád.“

Usmál se a přitáhl si mě k sobě. Jeho rty se dotýkaly mých s nekonečnou něžností, tak strašně sladce – až příliš moc krásně. Nahnula jsem se, chtěla jsem náš polibek zintenzivnět, ale on mě zadržel na místě.

„Chtěla bys víc?“ ptal se mě v blízkosti mých pootevřených rtů. *Proč mě nelíbá pořádně?*

Otevřela jsem oči a zjistila, že se na mě dívá. Jeho duhovky byly uchvacující, tak světle modré, až mě z nich mrazilo.

„Víš, že ano,“ odpověděla jsem se zrychleným dechem a nervy na pochodu.

„Pojď dneska večer se mnou.“

Povzdechla jsem si. Chtěla jsem jít, ale nemohla jsem. Už proto, že máma nebyla nadšená z toho, že u Nicka přespávám, a já jsem většinou lhala a říkala, že jsem u Jenny. Kromě toho jsem se musela učit, ten týden jsem měla čtyři zkoušky a kdybych je neudělala, ohrozila bych všechno.

„Nemůžu,“ řekla jsem a zavřela oči.

Jemně mě pohladil po zádech, tak jemně, až se mi tam zježily chloupky.

„Ale můžeš, a budeme pokračovat tam, kde jsme skončili na zahradě,“ řekl a přiblížil se mi rty k uchu.

Pocítila jsem šimrání v břiše a narůstala ve mně touha. Jazykem mi přejel po levém lalůčku a pak ho vzal mezi zuby... Chtěla jsem jít... Ale nemohla jsem.

Odtáhla jsem se, a když jsem otevřela oči a podívala se do jeho, zachvěla jsem se... Chyběl mi ten temný pohled, to tělo, které mě děsilo, a zároveň mi poskytovalo nekonečné bezpečí.

„Uvidíme se, Nicku,“ řekla jsem a ustoupila. Jeho oči si mě prohlížely pobaveně i otráveně.

„Víš, že když nepřijdeš, tak nebude až do maturity žádnéj sex, vid’?“

Zhluboka jsem se nadechla – hrál špinavou hru, ale byla to pravda. Nebudu mít moc času, a už vůbec ne na to, abych za ním jela do města, a pokud on se nechce vrátit domů, protože nechce potkat tátu...

„Můžeme jít do kina,“ navrhla jsem přerušovaným hlasem. Nick vyprskl smíchy.

„Dobře, jak chceš, Pihatko,“ souhlasil. Naklonil se ke mně a přitiskl mi rty na čelo v něžném, cudném polibku. Dělal to schválně, to bylo jasné. „Uvidíme se za dva dny, až půjdeme do kina. A tak.“ Chtěla jsem ho obejmout a prosit ho, aby zůstal, chtěla jsem mu říct, že ho potřebuju, protože jen s ním jsem neměla noční můry, že mám narozeniny a že tentokrát je řada na něm, aby ustoupil a potěšil mě, ale věděla jsem, že nic z toho, co řeknu, ho nepřiměje zůstat pod touto střechem.

Sledovala jsem ho, jak s lehkostí schází schody, nasedá do svého Range Roveru a bez ohlédnutí odjíždí.

Následující dva dny jsem sotva vyšla na čerstvý vzduch. Měla jsem v hlavě tolik informací, že jsem měla pocit, že mi exploduje mozek. Jenna mi neustále volala a kritizovala učitele, svého přítele a život obecně. Kdykoli probíhaly zkoušky, byla hysterická, a kromě toho měla na starosti maturitní večírek. Věděla jsem, že už jí začínalo znervózňovat, že mu nemůže věnovat všechny potřebný čas.

Ten večer jsem se měla sejít s Nickem. Měli jsme jít do kina, ale já se trápila s páteční zkouškou – poslední, která mi zbývala. Chtěla jsem ho vidět víc než cokoli na světě, ale věděla jsem, že by mě to úplně vykolejilo, protože už jen jeho přítomnost ve mně vyvolávala chaos. Bylo mi jasné, že kdybychom se sešli, nebyla bych pak schopná se dál učit. Bála jsem se mu zavolat a říct mu to. Naštval by se, protože jsme se už dva dny neviděli, a i když jsme si volali, byla jsem dost roztěkaná.

Proto jsem se rozhodla mu poslat zprávu. Nechtěla jsem slyšet jeho hlas a rozptylovat se. Nestála jsem o hádku, takže jsem stiskla „odeslat“, dala mobil na tichý režim a snažila se na něj na čtyřiaadvacet hodin zapomenout. Až dokončím zkoušky, sejdeme se a udělám, co bude chtít, ale teď mi šlo tou poslední zkouškou o všechno a chtěla jsem dostat co nejlepší známku.

O dvě hodiny později jsem ještě byla ve svém pokoji, vypadala jsem hrozně, měla jsem děsné vlasy a chtělo se mi ukrutně

brečet, nebo někoho zabít. V tu chvíli se téměř neslyšitelně otevřely dveře do mého pokoje.

Vzhledla jsem a uviděla ho. S rozčuchanými vlasy a v bílé košili, kterou mám oblíbenou.

Sakra, oblékl se, že si se mnou vyrazí ven. Nahodila jsem falešný úsměv a tvářila se tak nevinně, jak jen jsem mohla.

„Sluší ti to.“

Nick zvedl obočí, podíval se na mě způsobem, kvůli kterému bylo těžké tušit, co se mu v tu chvíli honí hlavou, a aniž by ze mě spustil oči, přešel k posteli.

„Ty ses na mě vykašlala,“ vyčítal mi klidně a já nevěděla, jestli mě kárá, nebo jestli si na tu myšlenku stále ještě snaží zvyknout.

„Nicku...“ řekla jsem. Cítila se provinile a obávala se jeho reakce.

„Pojď sem,“ řekl mi sladkým hlasem. Ve tváři měl zvláštní výraz, zdálo se, že nad něčím přemýšlí, a mě překvapilo, že na mě hned nespustil.

Chtěla jsem ho políbit. Vždycky jsem ho chtěla líbat. Kdyby to bylo na mně, strávila bych s ním celý den v jeho náručí. Narovnal jsem se a po kolenou došla na konec postele, kde stál a čekal na mě.

„Myslím, že je to poprvé v životě, co se na mě holka vykašlala, Pihatko,“ řekl a položil mi ruce kolem pasu.

„Nevím, jak to mám chápat.“

„Promiň,“ odpověděla jsem zaraženě. „Jsem na nervy, Nicku, myslím, že neprojdou. Nic neumím, a když neuspěju, nedostanu se k maturitě, na veššku ani do práce, která by mě bavila. Budu nevzdělaná, skončím u mámy, umíš si to představit? Myslím, že...“

Umlčel mě letným polibkem.

„Jsi ten největší šprt, jakýho znám, takže uspěješ.“ Usmál se a láskyplně se na mě podíval.

„Já propadnu, Nicku, myslím to vážně, myslím, že dostanu nulu. Dokážeš si to představit? Nulu?! Přestanu být oblíbenkyní

profesora Lama, a to jsem měla nejlepší známky z celé třídy. Už se ke mně nebude chovat jinak a já ho mám ráda...“

Zavřela jsem pusy, když jsem si všimla, že mě mlčky varuje pohledem. Dobře, chodila jsem kolem horké kaše, ale... Na tváři se mu objevil rošťácký úsměv.

„Chceš, abych ti pomohl se uvolnit?“

Ten pohled, ne, neďvej se na mě takhle, prosím... ne, když ti to v té košili tak sluší a já vypadám jak strašidlo.

„Jsem v klidu,“ zalhala jsem.

„Chceš, abych ti pomohl s učením?“ Odhrnul mi pramen vlasů z tváře a já si vnitřně povzdechla nad něhou toho gesta.

Nicholas a pomáhat mi s učením? To nemohlo skončit dobře.

„Není třeba,“ odpověděla jsem napůl pusy. Bála jsem se, že když zůstane, budeme dělat cokoli jiného než se učit téma osm z dějepisu, a i když byl Nick opravdu dobrý, nemohla jsem riskovat, že to nezvládnou.

Šibalsky se usmál, tím svůdným způsobem, a já sledovala, jak ustupuje o krok dozadu. Vyhrnul si rukávy košile, zul si boty, obešel postel, posadil se, a vzal si do ruky mou knihu.

Zachvěla jsem se, když jsem si představila, jak na té samé posteli děláme jiné věci, které nemají nic společného se studiem. Nick začal otáčet stránky, až se dostal na místo, kde jsem před několika minutami skončila.

Zapomněla jsem na všechno, na zkoušky, na přijímačky na univerzitu. Najednou jsem si mu chtěla sednout na klín a špičkou jazyka mu přejíždět po lících.

Začala jsem se přibližovat a on zavrtěl hlavou a zvedl ke mně pohled.

„Stop,“ nařídil pobaveně. „Budeme se učit, Pihatko, a až to budeš umět, možná ti dám pusy.“

„Jen jednu?“

Vyprskl smíchy a vrátil se k mým zápiskům.

„Začneme, a když to budeš umět, až skončíme, slibuju, že tě zbavím veškerého stresu.“

A řekl to s naprostým klidem, zatímco moje tělo se zachvělo, jen jsem to uslyšela.

Po dvou a půl hodinách jsem to téma uměla od A do Z. Nick byl dobrý učitel. . . k mému překvapení byl trpělivý a vysvětloval mi věci, jako by to byl příběh. Nejednou jsem ho pozorně poslouchala jako omámená s opravdovým zájmem o americkou občanskou válku – dokonce mi řekl fakta a věci, které nebyly v knize nebo v mých poznámkách.

Když knihu zavřel, poté co jsem mu odvyprávěla celý příběh do detailu, hrdě se usmál a v modrých očích mu zajiskřila touha. „Dostaneš jedničku.“

Usmála jsem se od ucha k uchu a vrhla se na něj. Chytil mě a přitiskl si mě k sobě. Převalili jsme se na posteli a on mě políbil, žízňivý po mých polibcích. Vsunula jsem mu jazyk do úst, on si pohrával s mým a pak mě kousl do rtu, sál ho a cucal ho v ústech.

Zasténala jsem, když mi rukou sjel po bocích, zvedl mi nohu a ovinul si ji kolem pasu. Když jsem ucítila jeho tělo na svém, málem jsem se neudržela, jak mě sladký tlak vynesl téměř do sedmého nebe.

„Zlobil jsem se, když jsem si přečetl tvůj vzkaz,“ poznamenal, nadzvedl mi tričko a s rozkoší mě políbil na břicho.

Zavřela jsem oči a zaklonila krk.

„Dovedu si to představit,“ odpověděla jsem, otevřela oči a zadívala se na to, jak zvedá hlavu a vzrušeně i pobaveně si mě prohlíží.

„Ale rád jsem se s tebou učil, Pihatko. . . Uvědomil jsem si, kolik tě toho ještě můžu naučit.“

Při těch slovech mi stáhl šortky a já jsem tak byla pod ním jen ve spodním prádle, s jeho ústy příliš blízko nejcitlivějšího místa mého těla, takže bylo nemožné, abych byla potichu.

Zavrtěla jsem se a trochu se na matraci zakroutila.

Položil mi ruku na břicho a přinutil mě zůstat v klidu.

„Slíbil jsem ti pusku, ne?“

Jeho oči mě propalovaly a já se málem rozplynula. Když jsem pochopila, co tím myslí, bezděčně jsem se napjala.

„Nicku...“ Nevěděla jsem, jestli jsem na to připravená... nikdy předtím jsme nic takového nedělali, a najednou jsem chtěla vstát z postele a utéct.

Nicholas se naklonil k mým ústům, lokty se opřel vedle mého obličeje a klidně se na mě podíval.

„Jen se uvolni,“ řekl, zabořil mi nos do prohlubně na krku, vnímal mou vůni a jemně mě políbil.

Zavřela jsem oči a prohnula se pod ním.

„Jsi tak sladká...“ pokračoval po mém břicho dolů, jeho rty se dotýkaly mé kůže a mně z toho běhal mráz po zádech.

Když dorazil k cíli, na chvíli se zastavil. Připadalo mi nesmírně erotické vidět ho tam, mezi mýma nohama, s tím pohledem plným čisté touhy, touhy po mně, po nikom jiném.

Opatrně mi stáhl kalhotky a já se cítila tak trapně, že jsem zavřela oči s tím, že to nechám proběhnout, i když jsem nevěděla, jestli se mi to bude líbit, nebo ne, ale nechtěla jsem nad tím moc přemýšlet.

Začal mě líbat po stehnech, nejdřív jedno a pak druhé. Jemně mi roztáhl nohy, a když se usadil mezi nimi, zachvěla jsem se.

To, co následovalo, bylo silnější, mnohem silnější.

„Bože...!“ vykřikla jsem a nedokázala se pohnout.

Chytil mě kolem pasu a najednou jsem ucítila jeho polibky, kroužící po mé precitlivělé kůži... Zavřela jsem oči a nechala se unášet jeho laskáním a tím dokonalým okamžikem. Když jsem cítila, že je všechno příliš intenzivní, natáhla jsem k němu jednu ruku, abych ho požádala o krátkou pauzu.

„Je to ještě lepší, než jsem si představoval,“ přiznal, na chvíli se zastavil a pak mě znovu velmi, velmi jemně pohládl.

Díval se na mě a oči mu zářily. „Chceš, abych pokračoval?“

Sakra...

„Ano... prosím,“ odpověděla jsem s povzdechem. Poslední, co jsem viděla, než jsem opět zavřela oči, byl jeho obrovský

úsměv. Znovu jsem se nechala unášet jeho laskáním, které bylo tak intenzivní, že jsem nakonec pevně sevřela prostěradlo.

Bože...! Právě jsem zažila nejerotičtější moment svého života.

Když jsem se vzpamatovala, Nicholas měl bradu opřenou o mé břicho a díval se na mě jako někdo, kdo našel poklad na dně oceánu.

Zčervenala jsem a on se zasmál, zvedl se a lehl si vedle mě. Přikryla jsem se a on si mě přitáhl do náruče.

„Sakra, Noah... řekni mi, proč jsem ti tohle neudělal už dřív,“ řekl.

Otočila jsem se a zabořila mu obličej do hrudi. Nicholas byl stále oblečený a já se ani nemusela dívat, abych viděla, že se mu na kalhotách rýsuje boule.

Měla bych udělat totéž?

Znovu mě přemohla nervozita, ale Nick mě políbil na temeno hlavy, vstal a slezl z postele.

„Kam jdeš?“ zeptala jsem se, když se vydal ke dveřím.

„Jestli neodejdu teď, zůstanu celou noc,“ vysvětlil a já si všimla, že má trochu napjatý hlas.

Zvedla jsem šortky, které ležely vedle mě odhozené na polštáři, a oblékla si je. Vstala jsem z postele a přešla k němu.

„V pátek končím, Nicku, a my budeme mít celý léto pro sebe.“ Přistoupila jsem k němu a láskyplně ho objala.

Nick si mě přitáhl do náruče a rezignovaně si povzdechl.

„Jestli z toho testu nedostaneš jedničku, budeš si to muset se mnou vyřídit.“

Zasmála jsem se a odtáhla se od jeho hrudi, abych se na něj mohla podívat.

„Děkuji ti... za všechno,“ řekla jsem a znovu si všimla, jak se červenám. Natáhl ruku a pohládl mě po tváři.

„Jsi to nejkrásnější, co mě kdy potkalo, Pihatko, za nic mi neděkuj.“

Cítila jsem, jak se mi srdce rozbušilo štěstím a nesmírným smutkem, když mě políbil na temeno hlavy a nechal mě tam.

Zkouška dopadla skvěle. Lépe mi to jít nemohlo, a když jsem o pět minut později potkala Jennu na chodbě, podívaly jsme se na sebe a skákaly jako pominuté. Lidi nás začali pozorovat, někteří studenti se smáli, jiní se tvářili otráveně, ale mně to bylo jedno... Můj čas tam skončil, už nemusím nosit uniformu, nikdo se mnou nebude jednat jako s dítětem, nebudu muset mámě ukazovat známky, aby mi je podepsala, ani nic podobného. Byla jsem volná, byli jsme volní a já nemohla být šťastnější.

„Nemůžu tomu uvěřit!“ vykřikla Jenna a objímala mě jako šílená v den, kdy jsme si vyzvedávali známky. Šly jsme do jídelny, a když jsme vešly dovnitř, slyšely jsme, jak se všichni naši spolužáci baví, křičí, tančí, smějí se a tleskají. Bylo to šílené, hotová party. Ostatní studenti se na nás dívali jako na blázný a někteří nám záviděli, protože většina z nich měla před sebou ještě několik let, než mohla odejít.

„Plánují táborák na pláži, aby spálili uniformy,“ informoval nás s rozzářeným úsměvem jeden kluk. „Přidáte se?“

Podívaly jsme se s Jennou na sebe.

„Samozřejmě!“ zakřičely jsme současně, což nás hrozně rozesmálo. Byly jsme opilé, opilé štěstím.

O hodinu později, po večírku se spolužáky, blbnutí po třídách a flákání se, jsem odešla ze školy, která mi přinesla víc dobrého než zlého. Vzpomněla jsem si, že jsem ji zpočátku nenáviděla, ale nebýt jí, nebyla bych přijata na UCLA a nemohla bych studovat anglistiku, jak jsem si vždycky přála.

Spěchala jsem, když mi Nick napsal, že na mě čeká u vchodu. Stál u svého auta, a když mě uviděl, jak zářím štěstím, na tváři se mu objevil obrovský úsměv. Nedokázala jsem ovládnout radost, vyběhla jsem ven a vrhla se mu do náruče. Rychle mě k sobě přitisknul a já se snažila svými rty najít ty jeho, až jsme se rozplynuli v polibku hodném romantického filmu.

Dokončila jsem střední školu, měla jsem nejlepší známky. Půjdu na univerzitu, kterou bych si nikdy nemohla dovolit, měla jsem nejlepšího přítele na světě, kterého jsem zbožňovala, za dva měsíce jsem měla bydlet sama v univerzitním kampusu a čekala mě skvělá budoucnost.

Lepší to být nemohlo.

4

NICK

Moje holka odmaturovala. Nemohl jsem si pomoci, ale cítil jsem se jako ten nejpyšnější muž na světě. Nejenže byla krásná, ale byla i neuvěřitelně chytrá. Dokončila ročník s nejlepšími známkami, vysoké školy se o ni praly a ona se nakonec rozhodla jít na stejnou vysokou školu jako já, tady v Los Angeles. Nevím, co bych dělal, kdyby se vrátila do Kanady, jak původně plánovala.

Nemohl jsem se dočkat, až se nastěhuje ke mně do bytu – ještě jsem jí to neřekl, ale plánoval jsem, že bude bydlet se mnou. Už mě nebavilo snášet všechny ty zatracené zakazy, které nám rodiče dávali od chvíle, kdy jsme spolu začali chodit. Od únosu Noah se její máma stala naprosto paranoidní, a nejen to, táta i Raffaella začali dávat najevo, jak jsou neradi, že spolu jejich děti chodí. Věci se postupně uklidňovaly a teď, když jsem s nimi už nežil, se místo toho, aby se vše srovnalo, stal pravý opak, než jsem původně předpokládal. Noah ke mně domů téměř nepouštěli, ani u mě nesměla přespávat. Museli jsme si vymýšlet různé blbosti, abychom mohli být nerušeně spolu. Bylo mi vlastně jedno, co na to říká můj táta nebo jeho žena. Byl jsem už velký kluk, bylo mi dvaadvacet a táhlo mi na třiadvacet – mohl jsem si dělat, co jsem chtěl, ale v případě Noah to tak nebylo. Bylo mi jasné, že když nás dělí pět let, bude to v budoucnu znamenat spoustu problémů, ale nikdy by mě nenapadlo, že mi to způsobí tolik bolestí.

Teď ale nebyl čas o tom přemýšlet – oslavovali jsme. Chystal jsem se vzít Noah na táborák na pláži, který pořádala její třída. Moc jsem se na to netěšil, ale aspoň jsme měli být chvíli spolu. Druhý den měla Noah hodně práce s maturitním večírkem a její máma chtěla, aby s ní po večírku zašla na večeři. Takže buď spolu někam půjdeme sami, nebo se o ni budu muset zase dělit s ostatními. Věděl jsem, že to zní sobecky, ale posledních pár měsíců jsem s ní kvůli všem těm školním záležitostem, cestám do San Franciska a překážkám ze strany našich rodičů netrávil ani z poloviny tolik času, kolik bych chtěl, takže jsem této příležitosti hodlal využít.

Cesta na pláž byla příjemná. Noah byla nadšená z promoce a za celých dvacet minut cesty tam nezavřela pusu. Někdy mě pobavila, jak gestikulovala rukama, když byla něčím nadšená. V takových chvílích se například zdálo, že její ruce žijí vlastním životem.

Zaparkoval jsem co nejbližší davu lidí, kteří se tam shromáždili. Nezdálo se, že by na pláži byla jen třída Noah, ale spíše že tam jsou všechny zatracené maturitní třídy z jižní Kalifornie.

„Mělo nás být jen pár,“ poznamenala a vypadala stejně zmateně jako já.

„Jestli pár znamená polovina státu...“

Noah se usmála, ignorovala mou odpověď a otočila se k Jenně, která se právě objevila v horním dílu bikin a v šortkách, které jí přiléhaly jako druhá kůže.

„Jde se pít!“ vykřikla Jenna.

Všichni kluci v okruhu půl metru ji povzbuzovali zvednutím skleničky do vzduchu.

Noah ji s obrovským smíchem objala. Když jsem se k ní dostal já, využil jsem své výšky a síly, vytrhl jí sklenici z ruky a vylil tekutinu do písku.

„Hej!“ namítla rozhořčeně.

„Kde je Lion? Měl by tu být,“ řekl jsem a široce se usmál jejímu nespokojenému úšklebku.

„Blbečku!“ vyhrkla a pak mě záměrně ignorovala.

Noah zavrtěla hlavou, přistoupila ke mně, objala mě kolem krku a stoupla si na špičky, aby na mě lépe viděla.

„Jsi si jistě, že ti nevádí být tady?“ zeptala se a dlouhými prsty mě pohladila po zátylku.

„Bav se, Pihatko, o mě se neboj,“ odpověděl jsem, naklonil hlavu a přitiskl své zavřené rty na její. Byly tak plné, že mě přiváděly k šílenství. „Jdu se podívat, kde je Lion, najdi si mě, až se ti bude stýskat.“

„Už teď se mi po tobě stýská,“ odpověděla a vtom ji Jenna zatahala za paži, aby ji ode mě odtáhla a odvedla ji provádět būhvíjaké šílenosti.

Podíval jsem se na ni se zachmuřeným výrazem ve tváři a nechal ji jít směrem, kde její kamarádi připravovali uniformy, aby je mohli hodit do ohně. Typická tradice... Pořád jsem si pamatoval na ten slavný okamžik, kdy jsem udělal totéž.

Přešel jsem k jednomu ohýnku, kde skoro nikdo nebyl, a s rukama v kapsách jsem sledoval oheň. Hlavou mi vířily myšlenky na to, co všechno bych chtěl to léto s Noah podniknout, a myslel jsem na všechny možnosti, které nás v příštích měsících čekají.

Najednou jsem si všiml Liona, který byl sám u ohně co nejdál od lidí. V ruce držel pivo a zíral do plamenů stejně jako já před pár vteřinami, jen vypadal posmutněle a ustaraně. Šel jsem k němu, abychom si promluvili.

„Co se děje, kámo?“ zeptal jsem se, poplácal ho po zádech a vyndal jednu z neotevřených lahví z krabice u jeho nohou.

„Snažím se, aby mi na týhle debilní party čas utíkal rychleji,“ odpověděl a pak si dlouze lokl piva.

„Opjíš se? Jenna už je dost nalitá, někdo z vás bude muset řídit, takže na tvém místě bych to nepřeháněl,“ varoval jsem ho. Ignoroval mě a znovu se napil.

„Nechtěl jsem sem chodit, Jenna byla děsně otravná,“ řekl mi a díval se přímo před sebe.

„Udělal maturitu, Lione, neměj jí za zlý, že nechápe, co to s tebou sakra je, já to taky nechápu.“

Zhluboka si povzdechl a hodil lahev do ohně, který se okamžitě rozlétl.

„Dílně se nedaří tak dobře jako dřív a poslední, co bych chtěl, je, aby se můj bratr dostal z vězení a viděl, že jsem nebyl schopnej udržet rodinné podnik nad vodou...“

„Jestli potřebuješ peníze...“

„Ne, nechci tvoje peníze, Nicholasi, tenhle rozhovor jsme vedli už tisíckrát. Dokážu to vyřešit, jen se věci nevyvíjely tak, jak jsem chtěl, to je všechno.“

Podíval jsem se na jeho výraz a věděl jsem, že mi neříká celou pravdu.

„Lione, než se dostaneš do problémů...“ Otočil se ke mně a já jsem zavřel pusy.

„Dřív ti nevadilo dostat se do problémů. Co se ti sakra stalo, Nicholasi?“

Bez mrknutí oka jsem se na něj podíval.

„Moji přítelkyni unesli, to se mi stalo.“

Lion se zatvářil zkrroušeně, pohlédl mi přes rameno a vytáhl ze zadní kapsy džínů cigaretu.

„My o vlku... a Noah jde sem,“ oznámil a vstal. Otočil jsem se a uviděl Noah, jak se blíží s širokým úsměvem na rtech a vlasy vlajícími ve větru.

Když ke mně přistoupila, abych ji objal, přinutil jsem se k úsměvu a otevřel jí náruč. Políbila mě na hrud' a pak se otočila k mému kamarádovi.

„Jenna tě hledá,“ informovala ho s úsměvem.

„Bezva,“ odpověděl ten blbeček velmi hrubým tónem. Noah zmizel z tváře úsměv a já měl chuť mu tu špatnou náladu z obličeje vymlátit.

Beze slova se otočil a vydal se směrem ke zbytku lidí. Noah se mi podívala do očí.

„Je mu něco?“

Zavrtěl jsem hlavou a políbil ji na temeno hlavy.

„Má špatnej den, prostě si ho nevšímej,“ řekl jsem, sklonil se k ní, abych ji políbil na ohněm ozařovanou tvář, a pak se ztratil na jejím krku. Moje rty už po její kůži toužily několik dní a to poslední, co jsem teď chtěl, bylo vidět ji našťavanou kvůli nějaké bezvýznamné kravině. „Miluju tě,“ řekl jsem, sjel jí po krku, ochutnal její kůži a užíval si, jak se pod mým dotykem chvěje.

„Nicku,“ řekla o chvíli později, když se má ústa začala přesouvat dolů k oblouku jejích prsou.

Na vteřinu jsem se od ní odtáhl, byl jsem z ní mimo sebe, ale viděl jsem, že jsme vzbudili zájem několika lidí kolem nás, kteří nás pozorovali – bezpochyby dychtiví sledovat krásnou erotikou podívanou.

Zaklel jsem skrz zuby a chytil ji za ruku, abych ji odtáhl opačným směrem.

„Pojďme se projít,“ navrhl jsem a odvedl nás od ohňů do noční tmy a k harmonickému šumění moře. Nebylo lepšího místa než tam a líbilo se mi, že je tam klid. Žádný povyk z hloupé oslavy.

Noah byla podivně zamlklá a zahloubaná do svých myšlenek, a já se snažil ji nerušit. Nakonec se obrátila ke mně.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ řekla s náznakem nervozity v hlase.

Podíval jsem se na ni a pobaveně se usmál.

„Jasně, Pihatko,“ odpověděl jsem a zastavil se u stromu s kořeny v písku, který se nad námi impozantně tyčil. Sedl jsem si ke kmeni a přitáhl si Noah mezi nohy. Takhle jsem se jí mohl dívat do očí bez nevýhody výškového rozdílu.

„Co se děje?“ zeptal jsem se, když jsem viděl, že nemluví.

Podívala se na mě a pak zavrtěla hlavou.

„Nic, nech to být, byla to hloupá otázka,“ odpověděla a vyhnula se mému pohledu. Viděl jsem, jak se znovu začervenala, a moje zvědavost vzrostla na netušenou úroveň.

„No, to ne... Co se děje?“ naléhal jsem a se zájmem si ji prohlížel.

„Ne, fakt, je to hloupost.“

„Zčervenala jsi jako rajče a to moji zvědavost ještě umocnilo. Vyklop to,“ naléhal jsem znovu.

Nesnášel jsem, když mi tohle dělala, chtěl jsem vědět všechno, co si myslí nebo cítí, nechtěl jsem, aby se vůbec za něco styděla. Navíc mě to tak zaujalo, že bych ji nenechal odejít, dokud by mi neřekla, co se jí honí hlavou.

Její oči se na pár vteřin setkaly s mýma a pak si začala hrát s pramenem vlasů.

„Přemýšlela jsem o tom... Víš, co se stalo tu noc, když jsi...“ řekla a zrudla.

Snažil jsem se neusmívat. Nikdy předtím jsme nic takového nedělali, chtěl jsem na Noah jít pomalu, pomalu ji seznamovat se sexem a hlavně počkat, až bude připravená.

„Kdy jsem tě velkolepým způsobem seznámil s orálním sexem?“ zeptal jsem se a užíval si její reakci.

„Nicholasi!“ vykřikla poplašeně a rozhlížela se nalevo a napravo, jako by nás tady někdo slyšel. „Bože, zapomeň na to, ani nevím, jak mě napadlo o tom mluvit.“

Přitáhl jsem ji k sobě a přinutil ji, aby se na mě podívala.

„Jsi moje přítelkyně, můžeš se mnou mluvit o čemkoli. A co s tou nocí?“ řekl jsem a snažil se ji uklidnit, protože jsem věděl, že u takových témat umírá rozpaky. Už jsem se o tom přesvědčil, když mi občas uklouzla nějaká hrubá poznámka. „Nelíbilo se ti to?“

Samozřejmě, že se jí to líbilo, musela si zakrýt obličej, aby nebyl slyšet její křik. Sakra, to jsme o tom museli mluvit zrovna teď? Cítil jsem, jak mě ta vzpomínka vzrušuje.

„Líbilo, o to nejde,“ odpověděla a odvrátila pohled. „Ale... zajímalo by mě, jestli chceš, abych... no, chceš, abych udělala totéž s tebou.“

Málem jsem se udusil vlastními slinami.

Znovu se na mě podívala. Oči měla plné studu a touhy. Ano, viděl jsem pod těma medovými očima touhu a, můj bože, nemohl jsem se s Noah dál bavit o sexu na veřejných místech. Znerózňuje mě jen to pomýšlení. . .

„Sakra, Noah. . . Chceš mě zabít? Budu z tebe mít infarkt!“ vyhrkl jsem a opřel si čelo o její.

Pobaveně se usmála a upřela oči do mých.

„Takže jsi o tom přemýšlel,“ odpověděla a já zvedl obličej od jejího a udiveně na ni pohleděl.

„Myslím, že každé chlap, kterej dýchá a měl tebe, by na to myslel, láska. Samozřejmě jsem o tom přemýšlel, ale není to nic, co bychom museli udělat, pokud bys přímo nechtěla.“

Noah se nervózně kousla do rtu.

„Ale. . . není to fér, ty sis tím musel projít a já. . .“

Vyprskl jsem smíchy.

„Musel sis tím projít? Říkáš to, jako by to bylo mučení,“ odpověděl jsem a snažil se ji pochopit. „Noah. . . Dělal jsem to rád, vlastně to chci dělat znovu, jakmile budu mít příležitost.“

Noah překvapením a vzrušením vykulila oči. Někdy jsem zapomínal, jak nevinná dokáže být.

„Pak udělám totéž. . .“ řekla rozhodně, i když jsem v jejích očích viděl pochybnosti.

„Ne,“ odmítl jsem a pobaveně se na ni podíval. „Takhle to nechodí. Věci, který ti dělám, jsou nezávislý na tom, co se mnou chceš dělat ty. Není to dnes pro tebe, zítra pro mě. Až to budeš chtít udělat, udělej to, a když to nikdy nenastane, no. . . najdu si někoho jinýho,“ zažertoval jsem.

Plácla mě po ruce.

„Mluvím vážně!“ řekla tak, že upoutala mou pozornost. Snažil jsem se být vážný jako ona.

„Já vím, je mi to líto, ale nechci, abys dělala něco, co nechceš, dobře?“ odpověděl jsem a políbil ji na nos.

Noah několikrát zamrkala a pak obrátila pozornost zpátky ke mně.

„Takže ti to nevadí...? Neříkám, že nechci, jen si myslím, že... No, myslím, že ještě nejsem připravená.“

A proto jsem byl do své přítelkyně zamilovaný. Jakákoli jiná holka bez charakteru by se podvolila, jen aby mě udržela šťastným. Noah taková nebyla, pokud si něčím nebyla jistá, mohli jste udělat cokoli, abyste ji přesvědčili, ale zůstala by věrná sama sobě.

„Pojď sem,“ řekl jsem, přitáhl si ji k sobě a políbil ji, jako by to bylo naposledy. „Jsem spokojenej, že tě mám po svém boku, láska.“

Noah se sladce usmála a o pár okamžiků později jsme se už na sebe vrhali a vášnivě líbali.